

Caminem entre morts vivents

ROGER FERRER VENTOSA

Aquesta és la primera descripció dels fets: un d'aquests grups gironins que organitzen actes culturals, va proposar a la Facultat de Lletres utilitzar el claustre i el pati de davant de l'entrada durant la setmana del Temps de les flors, per celebrar concerts, alguna *performance* i altres activitats. L'important era que l'alumnat sumés forces durant la festivitat ciutadana, amb una crida a compartir l'art que hauria de ser un dels objectius d'aquesta facultat. Tot això amb pressupostos mínims (tots sabem que a la cultura i a l'educació acabarem menjant-nos les pròpies sabates per falta de diners), pel pur goig de participar en accions artístiques o de contemplar-les, teòricament l'estudi de les quals forma part dels estudis de lletres.

Resposta de les autoritats de la facultat de lletres? Una negativa, una més a sumar a la llista. Fins i tot han rebut més recolzament de les Facultats d'Educació i de Turisme que de la de Lletres. Ja sabíem que l'art educa i que pot donar rèdits turístics; el que no sabíem era que no tenia relació amb les humanitats. El que interessa a les autoritats, el que els omple el pit de joia i la boca de lloances, són les festes organitzades per ells mateixos, tot ben polit i ordenat, la festa anual, el sant quan toca, el carnaval, i no ens anéssim a passar. Viatjar per rutes marcades. Què en queda de l'expressió de ciutadania que hauria de ser una festa popular? De la utilització d'uns espais públics que haurien de ser de tots? Doncs en queda més aviat poc. Sembla que per a les autoritats diverses, el concepte de festa popular comença a assemblar-se perillosament a un viatge de l'Insero a Disneyland.

Però la crítica no conclou en una nova lamentació contra els que manen. Anem amb la segona descripció dels fets: l'any passat una part de la gent que edita aquesta revista va tenir una idea molt simple però engrescadora per a seguir portant la cultura al carrer –i el carrer a la cultura. Consistia en que un seguici dionisiac ocupés per un parell d'hores la Facultat de Lletres de Girona, per tal de fer un joc metauni-

versitari, per expressar-ho en termes postmoderns, en el qual Dionís renovaria amb la seva desmesura l'ordenat univers d'Apol·lo. La vitalitat de la creació fertilitzant el regne del seny, de la mesura, de l'organització.

El seguici del Déu format per sàtirs i per mènades irrompia a la facultat, i uns quants alumnes avisats dintre de cada aula havien de respondre a la crida de Dionís, i convidant a la resta d'alumnes a afegir-s'hi. Però clar, es requeria de gent que volgués unir-se des de dintre. I llavors es va topar amb una resposta inesperada: massa pocs alumnes van voler unir-se al cor. Massa responsabilitat. Els temps presents no estan per crits i festa. Els crits i la festa per a la discoteca, previ pagament de l'entrada i de la consumició. Això sí, sense fumar a l'interior, eh? No sigui cas que embrutem els pulmons mentre les indústries pesades continuen a tota màquina. Com deia la cançó? Fumando espero la sanción del gobierno...

Es pot criticar la idea i proposar-ne d'altres, es pot considerar anacrònic fer servir aquests termes dionisiacs, però el que no hauríem de fer és no fer res. La casa ens està caient a trossos, Penteu segueix amb els seus somnis d'eficiència industrial i d'eròtica del poder, i un tel d'apatia mortal s'estén per les ciutats. L'únic que no podem fer és no fer res. Ja no podem recriminar únicament l'actitud de les autoritats: el cor de sàtirs i de mènades s'ha transformat en un cor de morts vivents. Podem criticar molt a Penteu per la pau de cementiri que vol imposar, però la cosa és més greu. Quan la participació ciutadana s'ha reduït a votar cada quatre anys i a omplir l'Espai Gironès els diumenges que obre és que alguna cosa fa ferum a la nostra societat.

Que els nostres estimats Penteus hagin volgut sufocar qualsevol tipus d'acció ciutadana per obtenir la pau gironina no ens eximeix als ciutadans de continuar fent-nos sentir, de fer saber als Penteus de la vida que els espais públics són nostres, és a dir, de tots. De les autoritats ja n'esperem poc, certament, però, i la nostra

responsabilitat? Què fem nosaltres per a modificar aquesta situació de paràlisi col·lectiva? A Girona, ciutat de *zombies*, una pau de cementiri s'està estenent per tot arreu, i com que està estesa per tot arreu la considerem normal. I no ho és. Si els joves universitaris no participen en aquest tipus d'actes, qui ho farà?

Caminem entre morts vivents i no ens n'havíem adonat.